

„Magával ragadó.”
– *Publishers Weekly*

ANNE
FRASIER

A
TESTOLVASÓ

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHTHILLEREK!

ANNE
FRASIER

A TESTOLVASÓ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

A halottak arcán ott a történetük.

1. FEJEZET

E GY NAP ABBAHAGYTA A SIKOLTOZÁST.

Ez ugyanazon a napon történt, amikortól már nem gondolt többé az ablaktalan cellán kívüli világra. Az a világ többé nem létezett, számára legalábbis nem. Most csak az a néhány tányérnyi étel létezett, ami rendszertelen időközönként érkezett, a sötétben, úgy, hogy nem látta, mit eszik, az ízlelőbimbói nem tudták többé megkülönböztetni az ízeket.

Az élete mindössze abból állt, hogy hallgatózott, jön-e a férfi a lépcsőn. Az élete abból állt, hogy a férfi csoszogását hallgatta a betonpadlón, és várta, hogy mikor szól hozzá. Isten a megmondhatója, mennyire várta, hogy a férfi meglátogassa és megszólítsa. A fejét kitöltő csendnél minden jobb volt.

Előfordult, hogy a férfi kiráncigálta az egyik helyiségben kiépített cellájából, a sötétségből. Nagyokat pislogott, amikor a pince menynyezetéről lelógó csupasz villanykörte elvakította. Amikor rekedtes, ismeretlen, kifejezéstelen hangján megpróbált megszólalni, a férfi arcon csapta.

És ez így teljesen rendben volt.

Ma a pince egyik sarkába lökte, a padlóban összefolyó, aztán megnyitott egy csapot, a zuhanyfejet felé fordította, és jéghideg vízzel bombázta a testét.

Még ekkor sem sikított fel. Kifogyott a sikolyokból.

– Undorító vagy.

Ezt ő is hasonlóképpen gondolta. Talán ezért nem ért hozzá már egy ideje. Undorítónak lenni jó.

Miután a férfi lezuhanyozta, elzárta a vizet, ő pedig hevesen reszketett, annyira fázott. *Nagyon furcsa*, gondolta mindenféle érzelem nélkül.

– Gyerünk, vissza a celládba!

Az elején még igyekezett valamennyit megtartani az énképéből, egy ideig még próbált emlékezni arra, hogy ki is ő valójában. Hogy milyen színű a haja, vagy hogy néz ki az arca. Idővel azonban elengedte az egészet. Most ez volt az élete, a haja és az arca itt nem számított. Sokkal egyszerűbb a túlélés, ha az ember nem vágyakozik semmi után. Ha az ember feladja a próbálkozást, és elfogadja a sorsát, a létezés is elviselhetőbbé válik, mert reggelente nem ugyanaz a rémálom kezdődik újra meg újra.

A cellába visszatérve összegömbölyödött a padlón, a térdét az arcához húzta, és tovább reszketett.

Ilyenkor rá szokta zárni a férfi az ajtót.

– Nem tudnál maradni egy kicsit – kérdezte cérnavékony hangon –, és beszélni hozzám?

A férfi rámeredt. A szakálla ápolatlan, a tekintete kegyetlen, de mégsem egyenes. A haja összekuszálva. Nem a nőn járt az esze. Ő már csak egy kellemetlen feladat maradt – mint egy kutya, amit bárcsak ne kapott volna meg, mert etetnie kell. Már amikor nem felejtí el megetetni.

A férfi feje fölött pislákolni kezdett a villanykörte, majd kialudt. Az egész házra csend borult.

A férfi morogva káromkodott.

Koromsötét volt, de a sötétség az ő szövetségesevé vált. Ha nem lát semmit, akkor kiélesedik a hallása. Már hozzászokott, hogy a sötétség mögé nézzon, elképzelje magában a környezetét, megbecsülje, milyen messze vannak a falak, vagy mekkora lehet a helyiség magassága.

Néhány pillanattal azután, hogy kialudt a villanykörte, szokatlan érzés szállta meg, valami, amit már jó ideje nem érzett.

Remény.

Ismerte a férfi testalkatát, a magasságát és a súlyát. Tudta, hogy kényes a keze, a hasán pedig hosszú, széles sebhely húzódik. Tudta, mekkora a bicepse átmérője, hogy a lehelete cigarettától és sörtől bűzlik.

Furcsa, hogy épp most gondol a szökésre, amikor már annyi ideje lemondott róla. Az is lehet, hogy csak elnémította magában az érzést, és tudat alatt a megfelelő pillanatra várt, amikor az univerzum az ő javára billenti a mérleget, amikor az ő oldalán van az előny.

Látott a sötétben.

Nem volt ebben semmi misztikus, úgy mozgott inkább, mint egy csupasz földikutya, amely az egész életét teljes sötétségben élte le. Egy idő után a sötétség nem jelentett számára semmilyen akadályt.

A férfi derekán egy elektromos sokkoló lógott. Nem szokványos modell, de annyiszor használta rajta, hogy mindent tudott róla. A sötétben, a sötétség legmélyén az agya kiszámította a távolságot, majd felugrott, és a fegyver után vetette magát. A kezével kinyitotta a tokot, és kirántotta belőle a sokkolót.

Lenyomta a bekapcsológombot. A fegyver berregve tölteni kezdett. Érezte a férfi kezét elsuhanni az arca előtt.

Mintha csak karddal támadt volna, úgy rontott előre, becslése alapján a férfi mellkasa felé. A sokkoló testhez ért, a férfi torkából önkéntelen hörgés szakadt fel, majd rángatózva a nő lába elé zuhant.

A nő ügyetlen mozdulatokkal kerülte meg a férfit, aztán a kezével kitapogatta a felszínre vezető lépcső korlátját.

Napokat, hónapokat töltött azzal, hogy a férfi lépteit hallgatta a feje fölött, ahogy a férfi levette a pisztolytáskát, és a fegyver koppant az asztalon.

Előrenyújtott karral, vakon botorkált felfelé a lépcsőn. A konyhában kitapogatta az asztal szélét, majd megtalálta, amit keresett.

Letette a sokkolót, kinyitotta a pisztolytáskát, és előhúzta a fegyvert. A súlya és az alakja alapján .40-es kaliberű Smith & Wessonnak tűnt – szokásos rendőrségi fegyver.

A háta mögött léptek dobogtak a lépcsőn.

Nincs idő megnézni a történetet. Két kézzel maga elé emelte a fegyvert, csak a pincéből jövő léptek hangjára összpontosított, hallotta a férfi rákszerű csoszogását, érezte a közelgő dühét.

Aztán háromszor meghúzta a ravaszt. Minden egyes lövés felvilant a sötétben, forró, üres töltényhüvelyek hullottak meztelen lába elé, a lőpor szaga megtöltötte az orrát.

A férfi felnyögött, a teste pedig visszazuhan a lépcsőn.

Végre hazamehetek.

Megfordult, centiről centire tapogatózva elérte a hátsó ajtót, majd kinyitotta.

Tél volt.

Nem számított rá. A hidegtől hirtelen levegőt sem kapott.

Az agya azt sikoltotta, *menekülj!*, ő mégis visszakényszerítette magát a konyhába.

Átnézte az ajtó melletti fogast, és talált rajta egy vastag vászonkabátot. Felvette meztelen testére, térdtől nyakig összecipzározta, majd az egyik nagy zsebből előhúzott egy kötött sapkát, és nedves hajára húzta.

Mindennek olyan illata volt, mint a férfinak, és hirtelen megmagyarázhatatlan szomorúság lett rajta úrrá. Helyesen cselekedett az-
zal, hogy megölte?

Felhúzta az egyik több számmal nagyobb méretű csizmát, zsebre dugta a fegyvert, és kiszaladt az épületből, nem is nézett a háta mögé.

Haza.

Egy másik férfihoz. Akinek a nevére most nem is emlékszik. Az arcára viszont igen. Emlékszik az arcára, az érintésére és a mosolyára.

Az utcában sorakozó házakban nem égett a villany, és a közvilágítás sem működött. Nem volt csillagos az éjszaka, és még a hold sem látszott. *Áramkimaradás* – jutott eszébe a magyarázat a régi életéből.

Csoszogva haladt tovább, hogy le ne essen a lábáról a csizma. Nem zavarta, hogy a lába zsibbad a hidegtől, kifejezetten jóleső érzés volt.

Fényszórók világították be a hó borította utcát, egy autó közeledett a háta mögül. Még inkább belebugyolálta magát a kabátba, és sétált tovább.

Az autó megállt a kereszteződésnél, ekkor vette észre, hogy egy taxi.

Szaladni kezdett a jármű felé, sikerült utolérnie, kinyitotta a hátsó ajtót, majd bemászott az ülésre.

Ekkor megakadtak a gondolatai. Még nem felejtett el mindent a régi életéből. Tudta, hogy kapcsolatba kell lépnie a rendőrséggel. Tudta, hogy beszélnie kell a sofőrnek a szökéséről, és mégis habozott ezt megtenni, megosztani akár csak egy darabot is önmagából. Egy dolog járt csak a fejében: hogy mihamarabb hazaérjen.

A sofőr undorodva visszatartotta a lélegzetét, majd hátrafordult a nőhöz.

– Na, ezt benézted. Kifelé! Szállj ki! Nem szállítok hajléktalanokat.

Esze ágában sem volt kiszállni, a világ összes pénzéért nem tette volna meg.

– Van otthonom. Oda indultam.

Furán szólt a hangja a taxiban, egész más volt, mint a pincében, a cellájában, ahol magában beszélgetett. Az a hang üres volt. Most szinte látta, ahogy a hanghullámok visszapattannak a taxi belsejéről, és hallotta a visszhangot, amely a hangjának, bármilyen rekedt és reszelős is volt, mélységet adott. A celláját hangszigetelték, a taxiban viszont mintha semmi sem tompította volna le az érzékeit. Ha jobban belegondolt, ezt elviselhetetlennek találta. Hogy bírják ki az emberek? A világ szüntelenül lüktet, ott vannak az illatok, ahogy a ragacsos ülés, amin már rengetegen ültek, hozzáér a combjához, ahogy a viszapillantóról lógó légfrissítő aromája égeti a tüdejét és csípi a szemét.

A nő kihúzta a fegyvert a zsebéből, és a férfire szegezte.

– Induljon! – Megadta a címet, ami könnyedén az eszébe jutott, mintha csak tegnap kellett volna megmondania egy másik taxi sofőrjének.

A taxis elindult a megadott cím felé.

Amikor a nő megpillantotta az ikerházat, ismét könnyes lett a szeme, és égni kezdett a torka, most azonban a boldogság és a megkönnyebbülés miatt. Ő otthon fog várni rá, átöleli és magához szorítja. Lehet, hogy még el is sírja magát, és majd neki kell megnyugtatnia, hogy minden rendben van. Egy ideig csak ölelni fogják egymást. Aztán a kedvese majd főz neki valamit, miközben boldogan, a szerelemtől meghatottan néz rá.

Akármikor fel tudja idézni ezt az álmot, mert annyiszor elképzelte. Szinte minden egyes nap lejátszotta magában, mint valami filmet, néha változtatott rajta egy-két dolgot, de az alapkoncepció ugyanaz maradt.

A sofőr megállt az utca közepén. A taxi egyszer sem szerepelt a nő forgatókönyvében, így nem is igazán tudta, hogy most mihez kezdjen. Kiszállt, arra számított, hogy a taxis közli a fuvar díját, de az csikorgó kerekekkel elhajtott. És ezzel szinte azonnal meg is szűnt létezni.

A nő aztán az ikerházat nézte meg magának – egy fekete sziluett a többi ház között.

Otthon.

Furcsa volt végigsétálnia az ismerős járdán, fellépnie az ismerős verandára. Megpróbálta elfordítani a kilincset, majd kopogott. Kinyílt az ajtó, gyertyaláng világította meg egy férfi és egy nő arcát.

Eszébe jutott a férfi neve.

Eric.

Várta a pillanatot, amikor Eric felismeri őt, hogy megtörténjen mindaz, amit már korábban lejátszott a fejében. A férfi azonban nem szólalt meg, csak kérdő tekintettel meredt rá.

– Én vagyok az – mondta a nő végül, mintha ezzel mindent megmagyarázhatna. Tényleg így kellene lennie.

A szabadban még idegenebbnek tűnt a hangja, a szavai mintha csak tovasiklottak volna a hideg levegőben. Talán egy úrlény érezheti így magát, amikor először látogat a Földre.

Lehet, hogy percek is elteltek, mire Eric arckifejezése lépésről lépésre változni kezdett, átfutott rajta az összes érzelem, mígnem megállapodott a döbbenetnél.

A nő zavartan félresimította nyirkos haját. Hónapok óta most először gondolkozott el azon, vajon hogy nézhet ki.

– Jude? – kérdezte a férfi hitetlenkedve.

Jude, mindenki így szólította őt. Elfelejtette. Hogy lehet az ilyet elfelejteni?

A nevét alkotó hangok ott lebegtek a levegőben, magukkal cipelve a régi szép napok morajlását, amelyekhez annyira ragaszkodott, és amelyek életben tartották, tele napsütéssel, vasárnap reggeli kávézásokkal, játékos szeretkezésekkel.

– Hazajöttem – mondta Jude, mintha megmagyarázna valamit, amit nem szükséges. Egy ideig nem volt itthon, most pedig visszatért.

Eric a mellette álló nőre pillantott.

A pincében eltöltött hetek, hónapok alatt megtanulta olvasni fogva tartójának minden rezdülését. Amikor a férfi látogatása jelentette az egyetlen izgalmat az életében, könnyen értelmezni tudta minden egyes pillantását, lélegzetvételét, fejmozdítását. Ebben a pillanatban pedig az épp előtte álló férfit olvasta – nem csak az arckifejezését, sokkal mélyebbre látott, szinte belenézett a sejtjeibe. Ekkor értette meg, hogy a jelenet, amit a fejében elképzelt, soha nem fog lejátszódni.

Eric és az a nő együtt van.

Ez a nő Jude ágyában alszik, és lehet, hogy a ruháit is hordja.

– Elég rövid idő alatt sikerült találnod valakit helyettem – mondta Jude. Ha készült volna erre a lehetőségre is, talán ütősebb mondatokkal is indíthatott volna.

Eric elsőre csak tátogott, végül aztán kipréselte magából:

– Három éve történt.

Jude nagyokat pislogott, gondolatban pedig már ismét a cellájában járt. Ő úgy érezte, csak három hónapja rabolták el, nem három

éve. Eric hazudik. Új barátnője van, és most próbálja elkendőzni aényt, hogy cserbenhagyta egykori szerelmét.

– Nem – rázta meg a fejét, de a mozdulat félbeszakadt, a tagadás rövid szava ott vibrált a levegőben, a szíve mélyén azonban tudta, hogy Eric igazat mond, és ő téved.

A férfi tekintete szomorúan csillant meg a gyertyafényben.

Könnyek.

– De igen.

Eric jó ember volt, nagyon is érzékeny, erre emlékezett.

– Meddig vártál rám?

Most elszégyellte magát, úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban elsírja magát. Jude ezt nem akarta látni.

– Egy évet – válaszolta végül.

Nem tudott mit kezdeni Eric bánatával, így próbálta megvigasztalni.

– Semmi baj. – Majd tompán még hozzátette: – Egyébként sem vágyom arra, hogy hozzám érjen egy férfi.

A szavak mögötti tartalom azonban még inkább megrázta a férfit.

– Annyira sajnálom, Jude!

A nő most valami mást is észrevett a férfi arcán. Régen szerelemmel nézett rá, most azonban szánalom és undor ült ki a tekintetébe.

A szánalmat még elviselte volna, de az undort nem.

– Ma este megöltem valakit – szólalt meg Jude. – Megöltem valakit, hogy visszajöjjen hozzád. – Azzal hátat fordított neki, és elszaladt.

A barátja, akinek a neve alig néhány perce jutott csak az eszébe, utánakiáltott, de Jude nem fordult vissza, hanem ment egyenesen előre, a sötétségbe. Isten a megmondhatója, hogy néhány pillanatra azt is fontolóra vette, hogy visszaköltözik a pincébe, a cellájába, a halott férfi mellé, és majdnem megbánta, hogy le kellett lőnie.

Egyetlen hely maradt a számára, amit még az otthonának tekint-
het. Egy előre meghatározott útvonalat követve befordult a sarkon,
és elindult a belváros felé, a minneapolis rendőrkapitányság épüle-
téhez.

2. FEJEZET

— ITT EGY NŐ, AKI AZT HAJTOGATJA, HOGY ITT DOLGOZOTT – kopogtatott be Myra Nettles járőr a minneapolis-i rendőrkapitányság gyilkossági osztályának ajtaján. – Azzal próbálkozik, hogy átjusson a recepciós pulton.

Uriah Ashby nyomozónak nem volt ideje arra, hogy örültekkel foglalkozzon. Olyan volt a város, mintha eljött volna a világvége. Nem Uriah feladata volt, hogy másoknak parancsoljon, de Vivian Ortega rendőrfőnök rábízta a kapitányságot, miközben a szolgálatra fogható rendőrök a város utcáit felügyelik.

– Szerintem megbirkózik vele – mondta Nettlesnek.

Bekapcsolt a vészvilágítás, mint korábban is bármikor, amikor a városban elment az áram. Az áramkimaradások egy évvel korábban kezdődtek, amikor egy jelentősebb alállomás felrobbant és kigyuladt, a városnak pedig eggyel kevesebb áramforrással kell túlélnie. A helyzetnek komoly következményei lettek, az áramkimaradások egyre gyakoribbá váltak a túlterhelt hálózat miatt, és minden egyes alkalommal, amikor elsötétült a város, elkezdődtek a fosztogatások és a gyújtogatások. Előfordult ez már az ország más területein, a legsúlyosabb az 1977-es New York-i áramszünet volt, de a Katrina hurrikán

utáni New Orleansban is előcsalogatta a sötétség a helyzetet kihasználni vágyó bűnözőket. Minneapolisban még koránt sincs vége a vészhelyzetnek, az új alállomás legkorábban hat hónap múlva kapcsolódhat be a város áramellátásába.

– Jude Fontaine-ként mutatkozott be.

Erre a nyomozó felkapta a fejét.

– Fontaine? Biztos benne?

– Én csak átadtam az üzenetet – vonta meg a rendőrtiszt a vállát.

– Kísérje az asztalomhoz!

– Egy Smith & Wesson volt nála – magyarázta Myra, amikor viszszaért a nővel együtt.

Uriah soha nem találkozott Fontaine-nel, de annyi fényképet látott róla, és annyit foglalkozott a média az esettel, hogy meg tudta állapítani: a nő, aki előtte áll, nem a halottnak hitt, eltűnt rendőrnő.

– Ő nem Fontaine nyomozó – jelentette ki Uriah.

Fontaine nagyjából annyi idős lehet, mint ő, a harmincas éveinek közepén járhat. Ez a nő sokkal idősebb, és a haja is ősz, nem barna.

Ez bizony egy hajléktalan, egy mentálisan zavart valaki, és mivel ez a mentálisan zavart személy egy fegyverrel a kezében akart bejőni az épületbe...

– Zárja be a fogdába! – utasította Myrát Uriah. – Adjon neki enivalót meg egy takarót! Majd később foglalkozom vele. – Ki kellene hallgatnia ahhoz, hogy kiderüljön, letartóztassa-e, a Hennepin megyei börtön pedig már így is megtelt – az áramkimaradás szintén újonnan felmerülő hozadéka. Ráadásul az őrizeteselek felének valójában pszichiátriai kezelésre lenne szüksége, de mivel az állami elmegyógyintézetet évekkel ezelőtt bezárták, erre semmi esély.

Myra hátrafesztette a nő kezét, és bilincset kattintott a csuklójára. A nő ezzel mit sem törődve Uriah-ra szegezte a tekintetét.

– Maga jött a helyemre? – kérdezte.

Uriah az ujjával egy kört írt le a levegőben, ezzel jelezve a tisztnek, hogy elviheti a nőt. Az utcákon is éppen elég eszement őrült boylong. Egyre több jelentés érkezik arról, hogy lakóépületeket gyűjtanak fel, és a tűzoltóság már nem bírja tartani a tempót. Most már csak az volt a kérdés, hogy melyik házat hagyják porig égni. A forgatókönyv túlzottan ismerőssé vált.

– Várjon! – Köztudott, hogy az emberrablások áldozatait vagy akiket túszul ejtenek, hatalmas változáson mehetnek át, amikor visszatérnek az emberek közé, már nem emlékeztetnek régi önmagukra, és néha még a saját családjuk sem tudja azonosítani őket. – Mégis csak hozza vissza!

Myra a nővel együtt visszafordult.

– Melyik volt a maga asztala? – kérdezte Uriah. – Mutassa meg!

A nő dobogó, csoszogó léptekkel elsétált a férfi mellett.

A rendőrfőnöknek saját irodája volt, már amennyire egy üvegfalú iroda bármilyen saját teret képes nyújtani. Az osztály többi munkatársa az őrszobában elrendezett asztalok körül ült, semmi sem választotta el a kollégákat egymástól. Ha sütött a nap, fény áradt be a belvárosi utcákra néző ablakokon, és ha valaki értett hozzá, akkor a növények is szerették a környezetet. Némelyik tiszt asztalán a szokásos, keretezett fotók mellett zöldellő cserepek is sorakoztak.

A nő az egyik kisebb asztalra mutatott, amelyen nem voltak se képek, se bekeretezett fényképek.

– Grant Vang, a társam. – Majd a fejével az őrszoba túlsó sarka felé biccentett. – Jenny Carlisle. – Tovább folytatta a névsorolvasást, majd megtorpant az egyik asztalnál. – Ez itt az enyém.

A bútort Caroline Macintosh nyomozó használta. Nemrég érkezett a csapathoz, egyedülálló anyuka, és ha nem lennének ennyire

kétségbeejtőek a körülmények, valószínűleg fel sem veszik. Miután Uriah társa nyugdíjba ment, a főnök Caroline-t javasolta mellé, de Uriah nem egyezett bele. Caroline nem tette magát igazán oda, folyton randevúkra járt, és gyakran elkészt a munkából. A nyomozó nem tudta elviselni a nő megbízhatatlanságát. Néha azt gyanította, hogy flörtöl vele. Ezzel sem tudott mit kezdeni.

– Van valaki új az életedben? – Az édesanyja mindig felteszi ezt a kérdést, ha telefonon beszélnek, pedig Uriah-nak a háta közepére sem hiányzik egy új kapcsolat.

Ha egy hajléktalan sétált volna csak be az utcáról, az képtelen lett volna megmondani, melyik Fontaine asztala. Uriah végigmérte az előtte álló nőt, alaposan szemügyre véve minden részletet, a bő kabátot, a hatalmas csizmát, a testét borító koszt és annak szagát, közben azt találgatta, hogy mi történhetett vele. Te jó ég, milyen bűdös! Az az édes-savanyú illat áradt belőle, mint azokból, akik *már évek óta* nem fürödtek.

A tekintete üres és megtört. *Mintha elzárták volna benne az életet.*

– Vegye le róla a bilincset!

A nő meglepetten nézett rá, Uriah-nak pedig úgy tűnt, mintha az kihallott volna valamilyen érzelmet a hangjából, de aztán ezt a gondolatot nevetségesnek találta. Mestere volt annak, hogy semmi érzelm ne törjön a felszínre, hiszen jó ideje ezt csinálja már.

Miután a tiszt levette a bilincset, Uriah elővette a telefonját, és megnyitott egy alkalmazást.

– Nyújtsa ki a kezét!

A nő körme töredezett volt, a tenyere hajlataiban megült a kosz. A csuklóján a csontokat vékony, áttetsző bőr borította, ami hús maradt a testén, az mind bántalmazásról tanúskodott – mélyvörös zúzódások, dudorok, fertőzések nyomai.

Amikor ismét felnézett, az éhezést látta a nő arcán.

Uriah a telefon képernyőjéhez nyomta a nő ujját, leolvasta az ujjlenyomatát, megnyomott néhány gombot, majd egy percen belül jött az értesítés a találatról.

Döbbsen és elképedve nézte a sötét hajú, vonzó nőről készült fényképet. Nem olyan volt, mint egy szokásos munkahelyi igazolványkép – a képről sütött az életerő és a pimaszság. Ilyen volt Jude Fontaine nyomozó.

Fejből tudta a történetét. Egy este elment futni, és soha nem ért haza. Egy nyomozócsoport, akik közül sokan már nem dolgoznak itt, nem tudta megoldani az ügyet.

Ismét végignézett a beesett arcon, a repedezett ajkakon, a seszínű bőrön.

– Mi az eredmény? – kérdezte a nő hunyorogva, mintha a vészvilágítás gyenge fénye bántaná a szemét. Szinte tagolatlanul fűzte össze a szavakat, mintha fájna neki az, hogy levegőt vegyen vagy megszólaljon.

Uriah észrevette, hogy megdagadt az álla, a kezén pedig néhány ujj görbén állt, minden bizonnyal korábbi törések hagyatéka. Bizonyíték a kínzásra. Nyelt egy nagyot.

– Ne tegye! – suttopta.

A nő ismét olvasott benne. Mondjuk most még a vak is látta volna rajta, hogy mit érez. *Ne sajnáljon!*

A nyomozó a munkája során már találkozott a brutalitás minden elmondhatatlan formájával, és az előtte álló nő sem volt különbség, mint a többi áldozat. Sőt, ő még jobban is járt, *hiszen életben van.*

Lehet, hogy az az oka, hogy ő is közülük való, egy zsaru. Lehet, hogy ezért kavarta fel a látvány. Lehet, hogy ezért érez valamit, noha már egy ideje megtiltotta magának, hogy bármit is érezzen.

Fontaine azt szeretne volna tudni, hogy ő jött-e a helyére. Félig-meddig ez volt az igazság.

Néhány hónappal az eltűnése után helyezték át ide. Grant Vang vezette az ügyet, de Uriah-t is bevonták a nyomozásba, annyit legalábbis tudott, hogy nem maradt sok nyom, leszámítva egy szemtanút, aki látta, ahogy egy nőt, akire illik Fontaine személyleírása, berántanak egy kisteherautóba. A történetnek azonban nem lett folytatása. A bejelentővonalra érkezett hívások fele kamu volt, bár a nyomozás során végig az emberrablást tartották a legvalószínűbb forgatókönyvnek. Uriah úgy gondolta, hogy a rendőrnő halott. Aztán mindenki úgy gondolta, hogy a rendőrnő halott. Minden jel arra utalt, hogy profi munkával van dolguk, és arra a következtetésre jutottak, hogy már az elrablása éjszakáján végeztek vele, a holttesttől pedig megszabadultak. Talán bosszúból ölték meg. Sajnos a zsaruk esetében megtörténik az ilyesmi.

– Hogyan jutott el ide?

– Elment az áram. Kiszabadultam. Aztán idesétáltam.

Uriah-ban kismillió kérdés gyülemllett fel. Ki, hogyan, miért? De nem ez volt az alkalmas idő. Most a nyomozónak orvosi segítségre volt szüksége, és nem egy kihallgatásra.

– Nettles járőr elviszi magát a Hennepin Megyei Kórházba. Később majd én is benézek. Mit szól hozzá?

– Ágyban fogok aludni?

A kórház, amitől a legtöbb embert kiveri a víz, számára vonzó lehetőség volt, mert volt benne ágy. A férfi torka ismét összeszorult.

– Igen – mondta csendesén.

3. FEJEZET

—**M**ILYEN SÉRÜLÉSEI VANNAK? – kérdezte Uriah. – Mármintha nyilvánvalókon kívül.

A kórház folyosóján az orvos a köpenye zsebébe rejtette a kezét.

– Nem is tudom, hol kezdjem.

Hat óra telt el azóta, hogy Jude Fontaine beállított a rendőrkapitányságra. Helyreállt az áramszolgáltatás, az utcák elcsendesedtek. Fontaine-t megvizsgálták, megfürdették, majd egy egyágas kórteremben helyezték el. Uriah csak annyi időt töltött otthon, hogy lezuhanyozzon, és aludjon pár órát. Kapcsolatba lépett Ortega rendőrfőnökkel is, aki őt bízta meg Jude ügyével, miután azzal érvelt, hogy Fontaine lehet, hogy könnyebben működik együtt valakivel, akit nem ismer. Uriah ezzel egyetértett.

A nyomozónő kiszabadulása szíven ütötte Ortegát, és a büntudat az egész csoport vállát fogja nyomni. Lehet, hogy évek teltek el Jude Fontaine eltűnése óta, de ez nem változtat a tényen, hogy lemondtak valakiről az övéik közül.

– Számtalan csontja eltört, a többsége valószínűleg soha nem forrt össze rendesen – magyarázta az orvos. – Több agyrázkódás. Sebek a mellkasán és a hátán. Nem olyan komoly, de azonnali kezelésre

szorul néhány szuvas fog. Ezzel majd egy fogász foglalkozik, amikor stabilizáltuk az állapotát. A vérképén egy érték sem stimmel, szinte minden fontos tápanyagból hiánya van... ez mondjuk érthető, ha éhezették. Azt mondta, hogy segítség nélkül szabadult ki, majd utána elsétált a rendőrkapitánysáig?

– Nagyon úgy tűnik.

– Öszintén szólva fogalmam sincs, hogy csinálta. – Az orvos tartott egy pillanatnyi szünetet. – Nézze, bemehet hozzá, de próbálja meg nem felzaklatni!

Uriah bólintott.

– Meg kell tudnom, hogy hol tartották fogva. Tudnom kell, hogy mi történt. Lehet, hogy még mindig veszélyben az élete.

– Csak annyit kérek, hogy legyen óvatos, és ne erőltesse, ha nem akar beszélgetni. Lehet, hogy összeroppan, és akkor nem tud meg tőle semmit.

– Értettem.

Az orvos elment, Uriah pedig kopogott a kórterem ajtaján, mielőtt belépett volna.

Miután a nyomozót megfürdették, és a vastag télikabátból átöltöztették kórházi hálóingbe, még rosszabbul nézett ki, mint előtte – már ha ez egyáltalán lehetséges. A csupasz karján látta az összes vér-aláfutását, régieket és újakat, a vékony csuklón a sebeket és a zúzódásokat. Valaki megpróbálkozott azzal, hogy megmossa a haját, de feladta a kísérletet. Uriah alig bírta megállni, hogy ne ragadjon ollót, és ne vágja le az összegubancolódott tincseket.

– Üdv – húzott egy széket az ágy mellé. – Emlékszik rám?

Jude megnyomott egy gombot a távirányítón, mire az ágy fejrése megemelkedett.

– A helyettesem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Én nem így fogalmaznék.

– Ashby nyomozó, igaz?

– Pontosan. – A nyomozó meglepetten vette tudomásul, hogy a nő emlékszik rá. – Fel kell tennem néhány kérdést.

A rideg hajnali fény megvilágította a nő arcát, mélykék szemével olyan szúrósan nézett a nyomozóra, hogy az kényelmetlenül kezdte magát érezni. A hajával ellentétben a szemöldöke sötét volt, majdnem fekete. Uriah felállt, hogy behúzza a függönyt.

– Ne.

A nyomozó megállt a mozdulat közben.

– Hagyja nyitva!

– Szemébe süt a nap.

– Azt akarom, hogy a szemembe süssön.

Uriah várt egy pillanatot, amíg teljesen fel nem fogta, hogy mit is jelent Fontaine kérése. *Hát persze.* Amilyen sápadt volt a bőre, egy ideje már biztosan nem látott napsütést.

Uriah leült az ágy mellé, döbbenet figyelte a nő szokatlan összeszedettségét és éberségét. Az is igaz, hogy elég hosszú ideig tartották fogva. Évei voltak arra, hogy elzárja az érzelmeit, hogy újraprogramozza az agyát, és elfogadjon bármit, ami történik vele. Beleértve a szabadságát is.

– Ne legyen zavarban! – mondta a nő.

Ennyire nyilvánvaló lenne? Uriah eddig büszke volt arra, hogy legalább kívülről nem látszott rajta, ha valami megviselte. Ez nem ridegség volt a részéről, sokkal inkább önuralom. Már nem egyszer jutott túl így kemény helyzeteken, legutóbb éppen tavaly. Az ő személyes terhe mindenben különbözött attól a borzalomtól, amit Fontaine átélt, de talán nem is akkora a különbség, ha a múlttal való megbirkózáson van a hangsúly.